

Law, Management. № 7 (51), С.112-119.

2. Wehrpflichtgesetz in der Fassung der Bekanntmachung vom 15. August 2011 (BGBl. I S. 1730), das zuletzt durch Artikel 12 des Gesetzes vom 28. Juni 2021 (BGBl. I S. 2250) geändert worden ist. URL: <https://www.gesetze-im-internet.de/wehrpflg/index.html> (дата звернення:12.04.2023).
3. Basic Law for the Federal Republic of Germany in the revised version published in the Federal Law Gazette Part III, classification number 100-1, as last amended by the Act of 28 June 2022 (Federal Law Gazette I p. 968). URL: https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_gg/englisch_gg.html (дата звернення:12.04.2023).
4. Theodor Heuss. Parlamentarischer Rat, 1948-1949: Akten und Protokolle, Vol. 14. Hauptauschuss, Teilband 2, P.132.

УДК 341.1

Беська С. В.

*викладач кафедри міжнародного права
та міграційної політики,
здобувач вищої освіти ступеня
доктора філософії,*

Західноукраїнський національний університет

Федун Ю.

*спірант Національного університету
водного господарства та природокористування*

ПОБУДОВА МЕХАНІЗМУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ У РОЗРІЗІ НАЦІОНАЛЬНОГО ТА МІЖНАРОДНОГО ПРАВА В КОНТЕКСТІ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Інформаційне законодавство України сьогодні хоча й загалом відповідає європейським та міжнародним стандартам. Так, саме у статті 10 Конвенції про захист прав та основоположних свобод людини знаходить своє відображення право свободи дотримування поглядів, ідеї одержання та поширювання інформації без прямого втручання збоку держави та незалежно від кордонів. Дана стаття імплементована у національне законодавство України, закріплена у статті 34 Конституції України та у нормах таких джерел як, Законів України "Про інформацію", "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні", "Про телебачення і радіомовлення", "Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації", "Про інформаційні агентства", "Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів", тощо. Закріплено положення та принципи регулювання діяльності засобів масової інформації у національному законодавстві. У контексті глобалізаційних процесів чинне законодавство має значні прогалини та не відповідає рівню досягнутому зараз інформаційних

відносин, усі нормативно- правові документи у інформаційній сфері прийняті ще до демократизації національного законодавства до затвердження Конституції України. Аналізуючи дані джерела інформаційного права, можна говорити про те, що прогалини у праві відображає саме понятійний апарат документу. Дефініція «інформація» повинна удосконалитися, так як розглядати «інформацію» лише через призму відомостей про саме явища чи події, що мають відображення у суспільстві чи державі або ж навколишньому середовищі – є невідповідністю сьогоденню із його розвитком та позбавляє уваги процесів тривалих у часі.

Невідповідною також зазначено у Законі і класифікацію видів інформації, адже вона є пасивною. Оскільки Закон повинен носити процедурний характер, то пасивна класифікація суперечить і потребує виключення із Закону.

Беручи до уваги чинну редакцію Закону України «Про інформацію» то, має зміст саме скорочення терміну розгляду запитів на інформацію. Так у чинній редакції закону зазначено, що задоволення запиту на інформацію протягом місяця, що є дуже тривалим. Доцільно було б визначити менший термін, як наприклад для задоволення запиту надання невеликого обсягу інформації та коли запит не потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, достатнім буде термін у продовж десяти днів. [1]

Потребує змін законодавство і у затвердженні ефективного механізму реалізації права на доступ до інформації. Значні неточності є саме у реалізації права на доступ до офіційної інформації. Потрібно закріпити законодавчо механізм реалізації активного права доступу до офіційної інформації, шляхом направлення інформаційних запитів до суб'єктів владних повноважень та можливості брати участь у їх засіданнях та механізму реалізації пасивного права методом одержання інформації у загальнообов'язковості оприлюднення цими ж суб'єктами влади виданих ними джерел інформаційного права, таких як нормативно-правових актів, звітів про діяльність даних суб'єктів владних повноважень, узагальнення діяльності та інші.

Щодо контролю за дотриманням права на інформацію необхідно затвердити наглядову інстанцію. Та передбачити законодавчо таких прав покладених на неї, як регулювання режиму доступу до інформації та встановлення механізму оскарження рішень у випадку відхилення у наданні відкритої за доступом інформації та встановлення більшої відповідальності з покладенням обов'язку за такий нагляд на Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Проаналізувавши скарги громадян, бачимо що труднощі у громадян виникають саме у сфері доступу до інформації, якою володіють органи державної влади та органи місцевого самоврядування. [2]

У порівнянні у різних країнах існує чимала кількість моделей принципів доступу осіб до офіційної інформації, найстарішою є шведська модель, яка започаткована ще з 1766 року. У таких країнах як: Нідерланди, Іспанія, Португалія, Австрія, Угорщина, Естонія, Бельгія, Франція, Греція, Італія загальне право доступу до офіційної інформації закріплено нормами конституції або звичайного законодавства.

Для України орієнтація спрямована на адаптацію до законодавства Європейського Союзу у інформаційній сфері. Дане питання відображене у

Рекомендації Ради Європи № К (81) 19 1981 р. "Про право доступу до інформації, яка перебуває в розпорядженні органів державної влади" та Рекомендацію Rec (2002) 2 Комітету міністрів Ради Європи державам - учасникам "Про доступ до офіційних документів" та інших. Вони затверджують принципи для реалізації такі як: запитувачі не мусять вказувати причину запиту (Принцип V.1); формальні вимоги до запитів мають бути зведені до мінімуму (Принцип V.2); запити повинні розглядатися на підставі рівності (Принцип VI.2) та ряд інших.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про інформацію» № 2657-ХІІ від 02.10.1992 року // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1992. – № 48. – Ст. 650.
2. Закон України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» № 3477-ІV від 23.02.2006 року // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2006. – № 30. – Ст. 260.

УДК 343.98

Горлачук О. А.

*к.е.н, судовий експерт сектору економічних досліджень
відділу товарознавчих, гемологічних, економічних, будівельних,
земельних, екологічних досліджень та оціночної діяльності
Тернопільський науково-дослідний експертно-криміналістичний
центр МВС України*

СУДОВА ЕКОНОМІЧНА ЕКСПЕРТИЗА В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ

Глобалізація економічних відносин передбачає тісну взаємодію національних економік у сфері розподілу сировинних ресурсів, кооперуванні і спеціалізації, отриманні інформаційних технологій тощо. Розвиток цих процесів супроводжується наступною трансформацією національної судово-правової системи, в тому числі і в сфері судово-експертної діяльності, відповідно до міжнародних стандартів.

Економічна глобалізація є процесом діалектичної взаємодії національних і глобальних економічних відносин, за якої відбувається поступове обмеження національних рис людини економічної і відповідних економічних відносин та їх поступове підпорядкування системі глобальних економічних відносин, що управляється відповідними законами та закономірностями і здійснюється під егідою наднаціональних економічних структур [2, с. 130].

Міждержавне співробітництво сприяє розробленню та імплементації універсальних та регіональних стандартів у різних сферах діяльності, але передусім у сфері прав і свобод людини, міжнародних та торгівельно-економічних відносин. Правове регулювання, таким чином, набуває інтернаціоналізованого характеру [3, с. 207].

В умовах турбулентності економічного середовища та його посилення,